

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 73

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 22 ianuarie 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 619 din 22 septembrie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	2-4
Decizia nr. 701 din 6 octombrie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat	4-6
Decizia nr. 904 din 16 decembrie 2020 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2019 privind modificarea unor acte normative și stabilirea unor măsuri în domeniul agriculturii, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare.....	7-14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
23/15. — Ordin al ministrului sănătății și al ministrului afacerilor interne pentru modificarea Ordinului ministrului sănătății și al ministrului afacerilor interne nr. 874/81/2020 privind instituirea obligativității purtării măștii de protecție, a triajului epidemiologic și dezinfectarea obligatorie a mâinilor pentru prevenirea contaminării cu virusul SARS-CoV-2 pe durata stării de alertă	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 619

din 22 septembrie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Dorel Crăciun Găvrută și de Societatea Doris Prod Com — S.R.L. în Dosarul nr. 596/108/2018 al Tribunalului Arad — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.629D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă. Apreciază că stabilirea unor limite speciale de pedeapsă în cazul anumitor infracțiuni reprezintă atributul exclusiv al legiuitorului. Astfel, formularea unor critici de neconstituționalitate dintr-o atare perspectivă atrage inadmisibilitatea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 18 octombrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 596/108/2018, **Tribunalul Arad — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale**, excepție ridicată de Dorel Crăciun Găvrută și de Societatea Doris Prod Com — S.R.L. cu ocazia soluționării unei cauze penale.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia apreciază că valoarea socială ocrotită prin sancționarea evaziunii fiscale este patrimoniul statului, respectiv stabilirea unei stări fiscale corecte în scopul asigurării colectării tuturor taxelor și impozitelor.

6. Aceștia susțin că, din perspectiva politicii penale actuale, legiuitorul a optat pentru reducerea semnificativă a limitelor de pedeapsă față de vechea reglementare. Cu toate acestea, noua politică penală nu s-a reflectat și în diminuarea limitelor de pedeapsă pentru infracțiunile prevăzute în legi speciale, cum este și cea de evaziune fiscală.

7. Plecând de la premisa că limitele de pedeapsă pentru infracțiunea de evaziune fiscală sunt mai mari decât limitele de pedeapsă pentru unele infracțiuni împotriva persoanei, apreciază că pentru această reglementare nu se poate găsi o justificare în actuala politică penală și nici în necesitatea protejării corespunzătoare a unor valori.

8. Așa fiind, arată că limitele de pedeapsă stabilite de legiuitor în cazul infracțiunii de evaziune fiscală au un caracter vădit disproportionat, fiind contrare actualei politici penale și încălcând principiul proporționalității prevăzut atât de art. 53 din Constituție, cât și de art. 49 și art. 52 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Prin urmare, individualizarea legală a pedepsei nu este nici adecvată și nici necesară. Astfel, dacă scopul urmărit este asigurarea colectării taxelor și impozitelor la bugetul de stat și diminuarea fenomenului evazionist, acest scop poate fi atins prin efectuarea unui control fiscal eficient, în condițiile Codului de procedură fiscală, iar nu prin aplicarea unor sancțiuni penale disproportionante.

9. **Tribunalul Arad — Secția penală** apreciază că stabilirea limitelor de pedeapsă în cazul infracțiunilor reprezintă politica penală a fiecărui stat, fiind atributul exclusiv al legiuitorului, fără ca puterea judecătorească să poată interveni în domeniul legislativ. Face referire la jurisprudența Curții Constituționale, de exemplu, Decizia nr. 156 din 21 septembrie 2000, Decizia nr. 148 din 27 octombrie 1998, Decizia nr. 78 din 20 mai 1999 și Decizia nr. 140 din 13 iulie 2000, prin care aceasta a reținut că „modificarea conținutului unei norme juridice, prin schimbarea condițiilor impuse de aceasta, este de competența exclusivă a Parlamentului, unica autoritate legiuitoare a țării”.

10. Instanța judecătorească susține că prin stabilirea cuantumului pedepsei nu se încalcă dispozițiile art. 23 alin. (9) din Constituție, întrucât referirea la lege din cuprinsul acesteia privește și legea penală, și nici cele ale art. 9 din Legea nr. 241/2005. Apreciază totodată că, potrivit competenței sale, înscrisă în dispozițiile Constituției și în Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională verifică, în cadrul controlului de constituționalitate a legilor, conformitatea acestora cu dispozițiile constituționale, fără însă a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului. Prin urmare, Curtea Constituțională nu se poate substitui Parlamentului pentru modificarea unei limite valorice prevăzute de legea penală, în speță prin modificarea cuantumului pedepsei prevăzute de lege.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 9 alin. (2) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005. Dispozițiile criticate au fost modificate prin articolul unic pct. 5 din Legea nr. 50/2013 privind modificarea Legii nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 146 din 19 martie 2013. Dispozițiile criticate au următorul conținut: „*Dacă prin faptele prevăzute la alin. (1) s-a produs un prejudiciu mai mare de 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, limita minimă a pedepsei prevăzute de lege și limita maximă a acesteia se majorează cu 5 ani.*”

15. Autorii excepției apreciază că dispoziția criticată contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 20 alin. (1) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. Totodată, sunt invocate prevederile art. 49 paragraful 2 și ale art. 52 paragraful 1 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, autorii acesteia susțin că limitele de pedeapsă reglementate de dispozițiile criticate nu sunt proporționale cu fapta incriminată ce se încadrează în categoria infracțiunilor de evaziune fiscală. În acest context, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor de lege criticate, dintr-o perspectivă identică, prin Decizia nr. 159 din 26 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 635 din 20 iulie 2020. Cu acel prilej, Curtea a constatat că, în jurisprudența sa, a statuat că Parlamentul este liber să decidă cu privire la politica penală a statului, în virtutea prevederilor art. 61 alin. (1) din Constituție, în calitate de unică autoritate legiuitoare a țării. Totodată, Curtea a reținut că nu are competența de a se implica în domeniul legiferării și al politicii penale a statului, orice atitudine contrară constituind o imixtiune în competența acestei autorități constituționale (a se vedea Decizia nr. 629 din 4 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 932 din 21 decembrie 2014). Astfel, Curtea a recunoscut că în acest domeniu legiuitorul se bucură de o marjă de apreciere destul de întinsă, având în vedere că acesta se află într-o poziție care îi permite să aprecieze, în funcție de o serie de criterii, necesitatea unei anumite politici penale. Cu toate acestea, Curtea a reținut că, deși, în principiu, Parlamentul se bucură de o competență exclusivă în reglementarea măsurilor ce țin de politica penală a statului, această competență nu este absolută în sensul excluderii exercitării controlului de constituționalitate asupra măsurilor adoptate.

17. Astfel, Curtea a constatat că incriminarea/dezincriminarea unor fapte ori reconfigurarea elementelor constitutive ale unei infracțiuni ține de marja de apreciere a legiuitorului, marjă care nu este absolută, ea fiind limitată de

principiile, valorile și exigențele constituționale. În acest sens, Curtea a statuat că legiuitorul trebuie să dozeze folosirea mijloacelor penale în funcție de valoarea socială ocrotită, Curtea putând cenzura opțiunea legiuitorului numai dacă aceasta contravine principiilor și exigențelor constituționale (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 824 din 3 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 122 din 17 februarie 2016). De asemenea, Curtea a constatat că, potrivit art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, respectarea Constituției este obligatorie, așadar, Parlamentul nu își poate exercita competența de incriminare și de dezincriminare a unor fapte antisociale, decât cu respectarea normelor și a principiilor consacrate prin Constituție (Decizia nr. 2 din 15 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 29 ianuarie 2014).

18. Curtea a reținut, în acord cu jurisprudența sa constantă, că stabilirea limitelor de pedeapsă intră în atribuțiile organului legiuitor, reprezentând opțiunea acestuia, conform politicii penale a statului, potrivit rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării, prevăzut la art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, care apreciază, în concret, în funcție de o serie de criterii printre care și frecvența fenomenului infracțional (Decizia nr. 828 din 3 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României Partea I, nr. 124 din 17 februarie 2016, paragraful 21).

19. De asemenea, Curtea a constatat că nu poate sancționa o eventuală lipsă de corelare între tratamentul sancționator al infracțiunilor prevăzute la art. 9 din Legea nr. 241/2005 și optica legiuitorului reflectată în ansamblul tratamentului sancționator reglementat de Codul penal și de Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal. Astfel, menținerea limitelor de pedeapsă în cazul infracțiunii de evaziune fiscală și după intrarea în vigoare a noului Cod penal reprezintă opțiunea legiuitorului, conform politicii penale a statului, potrivit rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării, prevăzut la art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală. Prin adoptarea și menținerea acestor norme în fondul activ, Parlamentul s-a plasat în interiorul marjei sale de apreciere, prevederile de lege criticate având natura unei norme de incriminare speciale care creează un regim sancționator specific.

20. În ceea ce privește susținerea în sensul că există numeroase infracțiuni de gravitate indiscutabil mai mare pentru care legea prevede pedepse mai blânde, Curtea a apreciat că nici aceasta nu poate fi reținută. Astfel, Constituția nu stabilește mijloacele juridice prin care trebuie realizată ocrotirea valorilor sociale, acestea fiind lăsate la aprecierea legiuitorului, având în vedere că politica penală a statului poate avea diverse imperative și priorități în diferite perioade de timp, determinate de frecvența, gravitatea și consecințele faptelor antisociale. În raport cu acestea, legiuitorul alege mijloacele juridice prin care urmărește protecția diferitelor categorii de relații sociale, ceea ce înseamnă că, în funcție de gradul de pericol social, poate considera că anumite fapte trebuie incriminate și combătute prin aplicarea de sancțiuni de drept penal, iar altele nu (în acest sens, Decizia nr. 783 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 24 aprilie 2017).

21. Pe de altă parte, Curtea a reținut că legiuitorul nu are competența constituțională ca, în temeiul art. 61 alin. (1) și al art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, să reglementeze infracțiuni într-o manieră care să consacre o disproporție vădită între importanța valorii sociale care trebuie ocrotită și cea care trebuie limitată, întrucât, în caz contrar, s-ar ajunge la nesocotirea

acesteia din urmă. Curtea a statuat că în condițiile în care în cauză valoarea socială ocrotită este una care vizează în mod explicit mediul privat, statul nu are interesul de a incrimina anumite fapte, întrucât valoarea ce se încearcă a fi ocrotită în acest caz nu are caracter public (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 603 din 6 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 noiembrie 2015). Or, în cazul infracțiunilor de evaziune fiscală, valoarea socială

ocrotită este reprezentată de bugetul statului, reflectat la nivelul veniturilor în taxe și impozite, având deci caracter public.

22. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (2) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, pronunțată de Curte prin decizia mai sus menționată, precum și considerentele care au fundamentat-o își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Dorel Crăciun Găvrută și de Societatea Doris Prod Com — S.R.L. în Dosarul nr. 596/108/2018 al Tribunalului Arad — Secția penală și constată că dispozițiile art. 9 alin. (2) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Arad — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 septembrie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 701

din 6 octombrie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Legea nr. 223/2015 privind

pensiile militare de stat. Excepția a fost ridicată de Dumitru Chirca în Dosarul nr. 531/63/2018 al Tribunalului Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.777D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc autorul excepției și părțile Casa de Pensii Sectorială a Ministerului Apărării Naționale și Comisia de Contestații din cadrul Ministerului Apărării Naționale. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, Președintele acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 225 din 17 aprilie 2018.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 9 octombrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 531/63/2018, **Tribunalul Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat.** Excepția a fost ridicată de Dumitru Chirca cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva deciziei de pensionare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia arată că a avut gradul de maistru militar clasa a IV-a până în anul 1998, când a fost trecut în rezervă, cumulând o vechime în calitate de cadru militar de 15 ani. Ulterior, a lucrat ca profesor, cumulând alți 15 ani de vechime în muncă. În anul 2017 a apreciat că întrunește condițiile pentru obținerea unei pensii militare conform dispozițiilor Legii nr. 223/2015 și a formulat o cerere de pensionare. Cererea i-a fost respinsă pentru neîndeplinirea condițiilor de vârstă, fiind invocat art. 19 din Legea nr. 223/2015, potrivit căruia *„Militarii, polițiștii și funcționarii publici cu statut special, care la data trecerii în rezervă ori a încetării raporturilor de serviciu nu îndeplinesc condițiile de acordare a unei pensii de serviciu, dar au o vechime în serviciu de cel puțin 10 ani, beneficiază de pensie de serviciu la împlinirea vârstei standard de pensionare pentru limită de vârstă prevăzută de prezenta lege, pentru numărul anilor de vechime în serviciu, stabiliți în condițiile art. 3 lit. e), la care se adaugă sporurile acordate conform art. 24.”* Contestația formulată împotriva acestei decizii a fost respinsă de Comisia de contestații din cadrul Ministerului Apărării Naționale. Consideră că temeiul respingerii l-a constituit faptul că, potrivit art. 16 alin. (1) din Legea nr. 223/2015, se prevede că *„au dreptul la pensie de serviciu pentru limită de vârstă militarii, polițiștii și funcționarii publici cu statut special, în activitate”*. Or, apreciază că sintagma „în activitate” nu ține cont de faptul că persoanele care au fost trecute în rezervă anterior intrării în vigoare a Legii nr. 223/2015 au contribuit la sistemul de pensii. De asemenea, dacă va solicita acordarea pensiei în sistemul public de pensii, nu va beneficia de posibilitatea de a valorifica perioada lucrată în condiții speciale, întrucât aceasta nu se valorifică potrivit Legii nr. 223/2015.

6. Autorul excepției arată și că acele cadre militare care au beneficiat de pensie în temeiul Legii nr. 223/2015 pot cere recalcularea pensiei potrivit Legii nr. 223/2015, însă persoanele care au fost trecute în rezervă anterior Legii nr. 223/2015 nu pot beneficia de acordarea pensiei militare de stat în temeiul acestei legi la împlinirea vârstei de pensionare.

7. Totodată, amintește că dreptul la pensie este protejat de art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, iar încălcarea sa aduce atingere dreptului de proprietate și constituie o discriminare. În acest sens, arată că în condițiile în care legea retroactivează doar pentru o categorie de contribuitori la sistemul militar de pensii militare, iar nu și pentru cei trecuți în rezervă anterior intrării în vigoare, se realizează o discriminare. De asemenea, arată că militarii, polițiștii și funcționarii publici cu statut special trecuți în rezervă imediat după intrarea în vigoare a Legii nr. 223/2015 îndeplinind aceleași condiții pe care le îndeplinește și autorul excepției, au beneficiat de acordarea pensiei militare de stat.

8. **Tribunalul Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale** apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

9. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 16 alin. (1) din Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 556 din 27 iulie 2015. Dispozițiile de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 16 alin. (1): *„Au dreptul la pensie de serviciu pentru limită de vârstă militarii, polițiștii și funcționarii publici cu statut special, în activitate, care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:*

a) *au împlinit vârsta standard de pensionare pentru limită de vârstă;*

b) *au o vechime efectivă de cel puțin 25 de ani, din care cel puțin 15 ani reprezintă vechimea în serviciu.”*

13. Autorul excepției consideră că dispozițiile de lege criticate sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 15 alin. (2) referitor la neretroactivitatea legii civile, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și art. 47 alin. (2) privind dreptul la pensie. De asemenea, invocă încălcarea prevederilor art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 15, art. 16, art. 17 și art. 18 din Legea nr. 223/2015 prevăd dreptul militarilor, polițiștilor și funcționarilor publici cu statut special în activitate la trei tipuri de pensii de serviciu: pensia pentru limită de vârstă, pensia anticipată și pensia anticipată parțială. Așa cum Curtea a reținut în jurisprudența sa, spre exemplu, Decizia nr. 225 din 17 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 615 din 17 iulie 2018, paragraful 23, pensia de serviciu este mai avantajoasă decât alte tipuri de pensii, acordate altor categorii profesionale, legiuitorul întemeindu-și această opțiune legislativă pe principiul „recunoștinței față de loialitatea, sacrificiile și privațiunile suferite de militari, polițiști și funcționari publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și familiile acestora pe timpul carierei” pe care, de altfel, îl menționează în art. 2 lit. f) din Legea nr. 223/2015. Acesta este și motivul pentru care obținerea pensiei militare de stat este supusă unor condiții stricte și limitative.

15. Astfel, pentru a obține pensie de serviciu pentru limită de vârstă în sistemul pensiilor militare de stat, art. 16 din Legea nr. 223/2015 impune trei cerințe: una dintre acestea privește calitatea titularului acestui tip de pensie, a doua se referă la vârsta de pensionare, iar a treia are în vedere vechimea efectivă și, în principal, vechimea în serviciu. Cât privește calitatea

titularului pensiei de serviciu, textul de lege se referă la „militarii, polițiștii și funcționarii publici cu statut special, în activitate”. Vârsta standard de pensionare este de 60 de ani, vârstă ce se va atinge printr-o creștere treptată, iar vechimea efectivă cerută este de cel puțin 25 de ani, din care cel puțin 15 ani reprezintă vechimea în serviciu.

16. Obținerea pensiei de serviciu anticipate, reglementate de art. 17 din Legea nr. 223/2015, presupune o scădere a vârstei de pensionare cu 5 ani, dar și existența unor situații care justifică acordarea acestui tip de pensie în aceste condiții mai avantajoase, respectiv trecerea în rezervă ori încetarea raporturilor de serviciu ca urmare a reorganizării unor unități și a reducerii unor funcții din statele de organizare, precum și pentru alte motive sau nevoi ale instituțiilor din domeniul apărării naționale, ordinii publice și securității naționale; ori trecerea în rezervă sau direct în retragere ori încetarea raporturilor de serviciu ca urmare a clasării ca inapt sau apt limitat pentru serviciul militar/serviciu de către comisiile de expertiză medico-militară.

17. În sfârșit, acordarea pensiei anticipate parțiale, la care se referă art. 18 din Legea nr. 223/2015, permite scăderea cu până la 5 ani a vechimii efective și a vechimii în serviciu, dar este condiționată, de asemenea, de aceleași situații menționate la art. 17, privind trecerea în rezervă ori încetarea raportului de serviciu.

18. Militarii, polițiștii și funcționarii publici cu statut special, care, la data trecerii în rezervă/retragere sau încetării raporturilor de serviciu, îndeplinesc condițiile de vechime în serviciu prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 223/2015 și au desfășurat activitatea în condiții de muncă deosebite, speciale și alte condiții, beneficiază de reducerea vârstei de pensionare, potrivit art. 21 alin. (1) din aceeași lege.

19. Dispozițiile art. 19 din Legea nr. 223/2015 reglementează o situație aparte, stabilind că militarii, polițiștii și funcționarii publici cu statut special, care la data trecerii în rezervă ori a încetării raporturilor de serviciu nu îndeplinesc condițiile de acordare a unei pensii de serviciu, dar au o vechime în serviciu de cel puțin 10 ani, beneficiază de pensie de serviciu la împlinirea vârstei standard de pensionare pentru limită de vârstă prevăzută, pentru numărul anilor de vechime în serviciu, stabiliți

în condițiile art. 3 lit. e), la care se adaugă sporurile acordate conform art. 24. Prin această reglementare legiuitorul a urmărit să acorde militarilor, polițiștilor și funcționarilor publici cu statut special un beneficiu suplimentar, creând posibilitatea valorificării vechimii în serviciu, în condițiile pensiei de serviciu, la data împlinirii condițiilor pentru limită de vârstă, ulterioară datei trecerii în rezervă sau a încetării raporturilor de serviciu, dacă această vechime are o durată semnificativă.

20. Cât privește situația autorului excepției, Curtea constată că acesta a solicitat acordarea dreptului la pensie de serviciu în temeiul art. 19 din Legea nr. 223/2015, iar această cerere i-a fost refuzată, întrucât nu îndeplinea condițiile de vârstă legală de pensionare. În acest sens, Casa de Pensii Sectorială a Ministerului Apărării Naționale a arătat că vârsta de pensionare nu poate fi redusă prin aplicarea art. 21 din Legea nr. 223/2015 ca urmare a faptului că autorul excepției a lucrat în grupa I și II de muncă, întrucât, potrivit acestui articol de lege, de această reducere nu beneficiază decât persoanele care, la data trecerii în rezervă/retragere sau încetării raporturilor de serviciu, îndeplinesc condițiile de vechime prevăzute la art. 16 alin. (1) lit. b) din aceeași lege, respectiv au o vechime efectivă de cel puțin 25 de ani, din care cel puțin 15 ani reprezintă vechimea în serviciu.

21. Prin urmare, Curtea constată că aspectele cuprinse în art. 16 alin. (1) din Legea nr. 223/2015 referitoare la condiția ca militarul să fi solicitat acordarea pensiei militare fiind „în activitate” nu sunt incidente cauzei în cadrul căreia s-a invocat excepția de neconstituționalitate, refuzul acordării acestui drept nereferindu-se la faptul că autorul excepției nu era „în activitate”, ci la împrejurarea că nu îndeplinea condițiile pentru a beneficia de reducerea vârstei de pensionare, potrivit art. 21 din aceeași lege.

22. Având în vedere cele mai sus reținute, precum și dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căroră „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei [...]”, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

23. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate ridicată de Dumitru Chirca în Dosarul nr. 531/63/2018 al Tribunalului Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și constată că dispozițiile art. 16 alin. (1) din Legea nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 octombrie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 904

din 16 decembrie 2020

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2019 privind modificarea unor acte normative și stabilirea unor măsuri în domeniul agriculturii, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2019 privind modificarea unor acte normative și stabilirea unor măsuri în domeniul agriculturii, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare, obiecție formulată de Guvernul României.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost formulată în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și al art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost trimisă la Curtea Constituțională prin poșta electronică și înregistrată cu nr. 7.704 din 27 noiembrie 2020 și constituie obiectul Dosarului nr. 2.175A/2020. La sesizare a fost anexată Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2019 privind modificarea unor acte normative și stabilirea unor măsuri în domeniul agriculturii, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare.

3. În motivarea obiecției de neconstituționalitate, cât privește criticile de neconstituționalitate extrinsecă ce vizează încălcarea principiului bicameralismului, Guvernul invocă dispozițiile art. 61 alin. (2) și ale art. 75 din Constituție. În acest sens, Guvernul susține că principiul bicameralismului trebuie să permită fiecărei Camere să-și exprime voința politică în privința unei anumite problematice supuse legiferării; în acest sens, este necesară respectarea dispozițiilor art. 75 privind ordinea de sesizare a celor două Camere, în funcție de categoriile din care face parte fiecare propunere legislativă sau proiect de lege, dar și respectarea art. 61, în virtutea căruia legiferarea este opera întregului Parlament, ca entitate unică și suverană. Invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie, în care au fost identificate câteva elemente ce trebuie avute în vedere de legiuitor pentru a asigura respectarea principiului bicameralismului. Reține că, inițial, Curtea Constituțională a stabilit două criterii esențiale ce trebuie întrunite cumulativ pentru a se determina cazurile în care prin procedura legislativă se încalcă principiul bicameralismului: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Astfel, la întrunirea celor două criterii, Camera decizională se afla pe o poziție privilegiată, prima Cameră sesizată fiind eliminată din procesul legislativ (în acest sens, invocă deciziile nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, nr. 413 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010, și nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011). Ulterior,

Curtea a adăugat un nou criteriu, reținând că evaluarea respectării principiului bicameralismului impune un examen comparativ între forma legii adoptată de Camera de reflecție și cea adoptată de Camera decizională, prin raportare la scopul legii, în sensul de voință politică a autorilor propunerii legislative sau de filosofie, de concepție originară a actului normativ (în acest sens, invocă deciziile nr. 62 din 7 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 3 martie 2017, nr. 514 din 5 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 857 din 31 octombrie 2017, și nr. 62 din 13 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 373 din 2 mai 2018). Cu privire la dezbaterea parlamentară a legii în cele două camere, reține că instanța de control constituțional a statuat că modificările și completările pe care Camera decizională le aduce asupra proiectului de lege sau propunerii legislative adoptate de prima Cameră sesizată trebuie să se raporteze la materia avută în vedere de inițiator și la forma în care a fost reglementată de prima Cameră. Altfel, se ajunge la situația ca o singură Cameră, și anume Camera decizională, să legifereze în mod exclusiv, ceea ce contravine principiului bicameralismului (invocă Decizia Curții nr. 472 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 30 aprilie 2008). Referitor la marja în care Camera decizională poate interveni cu modificări asupra obiectului și configurației propunerii legislative, s-a precizat că pot exista abateri inerente de la forma adoptată de Camera de reflecție, fără schimbarea obiectului esențial al proiectului de lege/prounerii legislative și atât timp cât sunt respectate aspectele principiale pe care le-a avut în vedere propunerea/proiectul de lege în forma sa însușită de Camera de reflecție (deciziile nr. 429 din 21 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 592 din 24 iulie 2017, și nr. 298 din 26 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 535 din 28 iunie 2018). Prin urmare, modificările aduse formei adoptate de Camera de reflecție trebuie să cuprindă o soluție legislativă care păstrează concepția de ansamblu a acesteia și să fie adaptate în mod corespunzător, prin stabilirea unei soluții legislative alternative/complementare care nu se abate de la forma adoptată de Camera de reflecție, în condițiile în care aceasta este mai cuprinzătoare sau mai bine articulată în cadrul ansamblului legii, cu realizarea anumitor coroborări inerente oricărei modificări. A nega posibilitatea Camerei decizionale de a se îndepărta de la forma votată în Camera de reflecție ar însemna limitarea rolului său constituțional, iar caracterul decizional atașat acesteia devine iluzoriu. S-ar ajunge la un veritabil mimetism, în sensul că cea de-a doua Cameră se va identifica, în ceea ce privește activitatea sa legislativă, cu prima Cameră, neputându-se îndepărta în niciun fel de la soluțiile legislative pentru care a optat prima Cameră, ceea ce este contrar, până la urmă, chiar ideii de bicameralism (deciziile nr. 765 din 14 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 21 februarie 2017, nr. 377 din 31 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 586 din 21 iulie 2017, nr. 718 din 8 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 998 din 15 decembrie 2017, și nr. 356 din 30 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 528 din 27 iunie 2018). Totodată, aplicarea acestui principiu nu poate avea ca efect deturnarea rolului de Cameră de reflecție a primei Camere sesizate, în sensul că aceasta ar fi Camera care ar fixa în mod definitiv conținutul proiectului sau propunerii legislative (și, practic, conținutul normativ al viitoarei legi), ceea ce are drept consecință faptul că cea de-a doua Cameră, Camera decizională, nu va avea posibilitatea să modifice ori să completeze legea adoptată de Camera de reflecție, ci doar posibilitatea de a o aproba sau de a o respinge. Principiul bicameralismului presupune atât conlucrarea celor două Camere în procesul de elaborare a legilor, cât și obligația acestora de a-și exprima prin vot poziția cu privire la adoptarea legilor; prin urmare, lipsirea Camerei decizionale de competența sa de a modifica sau completa legea astfel cum a fost adoptată de Camera de reflecție, deci de a contribui la procesul de elaborare a legilor, ar echivala cu limitarea rolului său constituțional, iar principiul bicameralismului presupune conlucrarea primei Camere în raport cu cea decizională în procesul de elaborare a legilor (Deciziile nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, și nr. 89 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 13 aprilie 2017). Cu privire la semnificația sintagmei „*decide definitiv*”, cuprinsă în art. 75 alin. (3) din Constituție, reține că instanța de control constituțional a apreciat că aceasta nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune ca proiectul sau propunerea legislativă adoptată de prima Cameră sesizată să fie dezbătută în Camera decizională, unde i se pot aduce modificări și completări. Însă, în acest caz, Camera decizională nu poate modifica substanțial obiectul de reglementare și configurația inițiativei legislative, cu consecința deturnării de la finalitatea urmărită de inițiator (în acest sens, deciziile nr. 624 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 937 din 22 noiembrie 2016, nr. 89 din 28 februarie 2017, precitată, nr. 392 din 6 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 9 iulie 2018, și nr. 581 din 20 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 883 din 19 octombrie 2018).

4. În cadrul procesului legislativ privind Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2019 privind modificarea unor acte normative și stabilirea unor măsuri în domeniul agriculturii, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare, Guvernul observă că, în prima Cameră sesizată, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 78/2019 a fost aprobată fără modificări, fiind apoi transmisă la Camera Deputaților. În Camera decizională, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 78/2019 a fost aprobată cu modificări atât față de forma inițiatorului, cât și față de cea adoptată de Senat, respectiv prin promovarea unor soluții legislative care nu se integrează organic în actul normativ în discuție. În acest sens, Guvernul susține că art. II din legea criticată reprezintă o normă care nu a parcurs circuitul legislativ în integralitate, întrucât, direct în etapa decizională a procesului de legiferare, intenția de reglementare a inițiatorului și forma adoptată de Senat au fost modificate cantitativ și substanțial în Camera Deputaților.

5. Reamintește jurisprudența instanței de control constituțional cu privire la principiul bicameralismului, respectiv deciziile nr. 472 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 30 aprilie 2008, nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, nr. 624 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 937 din 22 noiembrie 2016, și nr. 89 din 28 februarie 2017, precitată, paragrafele 53 și 56, pentru a argumenta că, în procesul legislativ, este esențial pentru Camera decizională să respecte atât intenția, materia și obiectul de reglementare avute în vedere de către inițiator, cât și forma și conținutul soluției legislative adoptate de către prima Cameră sesizată. În caz contrar, în măsura în care Camera decizională nu ar fi ținută de aceste

principii constituționale, s-ar crea contextul în care aceasta ar putea legifera în mod singular, anihilând voința primei Camere sesizate și, în consecință, arogându-și în integralitate rolul de unică autoritate legiuitoare, care aparține, conform Constituției, celor două structuri ale Parlamentului. Prin urmare, Guvernul susține că, în cadrul Camerei decizionale, legea criticată a fost modificată în mod substanțial în raport cu forma inițiatorului și cu cea adoptată de Camera de reflecție, fiind încălcat principiul bicameralismului.

6. Altă critică de neconstituționalitate extrinsecă vizează încălcarea principiului cooperării și colaborării loiale între autorități prin raportare la prevederile art. 1 alin. (3) și (5) din Legea fundamentală. În acest sens, Guvernul arată că obiectul de reglementare al art. II din Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2019 privind modificarea unor acte normative și stabilirea unor măsuri în domeniul agriculturii, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare vizează o măsură adoptată de către Guvernul României, respectiv art. 10¹ [s.n. art. I pct. 9, care a introdus un nou articol, articolul 10¹, după articolul 10, la anexa nr. 3, la Hotărârea Guvernului nr. 856/2020] din Hotărârea nr. 935 din 5 noiembrie 2020 pentru modificarea și completarea anexelor nr. 2 și 3 la Hotărârea Guvernului nr. 856/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 15 octombrie 2020, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, potrivit căruia: „(1) În condițiile art. 5 alin. (3) lit. f) din Legea nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare, se suspendă activitatea piețelor agroalimentare în spații închise, târgurilor, bălciurilor, piețelor mixte și volante și a taltiucurilor, definite potrivit art. 7 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 348/2004 privind exercitarea comerțului cu produse și servicii de piață în unele zone publice, cu modificările și completările ulterioare. (2) Prin excepție de la alin. (1), se permite activitatea piețelor agroalimentare ce pot fi organizate în zone publice deschise, cu respectarea normelor de protecție sanitară.” Reține că amendamentul introdus de Camera Deputaților nu este însoțit de motivarea cerută de lege, sens în care nu se poate identifica rațiunea intervenției legislative asupra voinței Executivului. Astfel, Guvernul apreciază că, prin adoptarea legii criticate, s-a încălcat principiul colaborării loiale și al respectului reciproc între Parlament și Guvern, întrucât Parlamentul a intervenit în domeniul rezervat legiuitorului delegat, deturnând voința acestuia din urmă fără a-și motiva demersul. În acest context, apreciază ca fiind incidente considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 611 din 3 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 7 noiembrie 2017.

7. Criticile de neconstituționalitate intrinsecă sunt formulate prin raportare la prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa referitoare la calitatea legii, precum și cu referire la principiul securității raporturilor juridice, din perspectiva unicității reglementării în materie. Referitor la art. II din legea criticată, Guvernul observă că acesta se referă la modul de funcționare a piețelor agroalimentare în spații închise, a târgurilor, bălciurilor, piețelor mixte și volante, taltiucurilor pe perioada stării de alertă, în timp ce obiectul de reglementare al legii privește aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2019, care nu dispune cu privire la funcționarea acestora nici în general, nici pe timpul stării de alertă.

8. Invocă jurisprudența Curții Constituționale potrivit căreia o reglementare eterogenă contravine normelor de tehnică legislativă cuprinse în art. 14 — *Unicitatea reglementării în materie* din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, potrivit cărora „*Reglementările [...] având același obiect se cuprind, de regulă, într-un singur act normativ*” [alin. (1)], iar „*un act normativ poate cuprinde reglementări și din alte materii conexe numai în*

măsura în care sunt indispensabile realizării scopului urmărit prin acest act” [alin. (2)]. Observă că, în cazul de față, cele două materii nu sunt conexe, vizează scopuri diferite, așa încât Guvernul apreciază că reglementarea lor printr-un singur act normativ nu numai că nu era necesară, dar impietează asupra unității reglementării în materie, ca exigență a tehnicii legislative. Reține că normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, însă arată că instanța de control constituțional a statuat că, prin reglementarea acestora, legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ.

9. În contextualizarea aspectelor arătate, Guvernul menționează că, în fondul legislativ, există Legea nr. 145/2014 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței produselor din sectorul agricol, care, conform art. 1, *„reglementează modul de desfășurare a activităților economice, de valorificare de către producătorii agricoli, persoane fizice sau persoane fizice autorizate/întreprinderi individuale/întreprinderi familiale constituite în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 44/2008 privind desfășurarea activităților economice de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale și întreprinderile familiale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 182/2016, a produselor agricole proprii și de exercitare a comerțului cu aceste produse.”* Așadar, Guvernul arată că, la momentul adoptării normei criticate, legiuitorul nu a avut în vedere cadrul legal special reprezentat de Legea nr. 145/2014, menționată anterior, prin care a fost reglementat regimul juridic al aspectelor vizate de art. II din legea criticată.

10. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată Președintelui României, în ziua înregistrării, iar, potrivit art. 16 alin. (3) teza a doua din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost transmisă președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Avocatului Poporului, pentru a formula punctele de vedere asupra sesizării de neconstituționalitate.

11. **Președintele Camerei Deputaților** a transmis punctul său de vedere prin Adresa nr. 2/7.608 din 7 decembrie 2020, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 7.893 din 7 decembrie 2020, prin care apreciază că sesizarea de neconstituționalitate a Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2019 privind modificarea unor acte normative și stabilirea unor măsuri în domeniul agriculturii, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare este neîntemeiată.

12. Cu referire la critica de neconstituționalitate privind încălcarea principiului bicameralismului, se reține că prevederile art. 61 alin. (2) din Legea fundamentală consacră organizarea în două camere a Parlamentului și raporturile dintre acestea. În ceea ce privește funcția de legiferare, se susține că inițiativa legislativă aparține în egală măsură deputaților și senatorilor, aceștia putând să propună o inițiativă legislativă ori să amendeze orice inițiativă legislativă depusă în Parlament. Din aceste principii ale sistemului bicameral rezultă că o inițiativă legislativă poate fi modificată sau completată de prima Cameră sesizată, fără ca decizia acesteia să fie limitată de conținutul inițiativei legislative în forma depusă de inițiator, după cum tot astfel, Camera decizională are dreptul de a modifica, de a completa ori de a renunța la inițiativa în cauză (se invocă, în acest sens, Decizia Curții nr. 1.018 din 19 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 22 iulie 2010). Se susține, astfel, că o interpretare conform căreia textul adoptat în prima Cameră sesizată ar trebui să fie oarecum

similar cu forma adoptată în Camera decizională lipsește de conținut art. 75 alin. (3) din Legea fundamentală sau chiar limitează dreptul parlamentarilor din Camera decizională de a-și exercita dreptul la inițiativă legislativă și/sau de a propune amendamente. În sprijinul susținerilor anterioare, se invocă și considerente ale Deciziei Curții Constituționale nr. 1.093 din 15 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 711 din 20 octombrie 2008.

13. Cu referire la critica privind încălcarea prevederilor art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, din perspectiva principiului cooperării și colaborării loiale între autorități, susține că aceasta nu poate fi primită, deoarece art. II din legea criticată nu vizează modificarea unui articol din Hotărârea Guvernului nr. 935 din 5 noiembrie 2020 pentru modificarea și completarea anexelor nr. 2 și 3 la Hotărârea Guvernului nr. 856/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 15 octombrie 2020, precum și pentru stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei cu COVID-19, astfel cum susține autorul sesizării de neconstituționalitate. Dimpotrivă, se susține că art. II al legii supuse examinării face trimitere la o definiție a pietelor agroalimentare prevăzută la art. 7 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 348/2004 privind exercitarea comerțului cu produse și servicii de piață în unele zone publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 269 din 26 martie 2004, cu modificările și completările ulterioare. Consideră că autorul sesizării de neconstituționalitate cu rea-credință interpretează că amendamentul din art. II al legii criticate încalcă principiul colaborării loiale între instituții; de fapt „modificarea unei norme juridice, în sensul adaptării ei la realitățile sociale, este o prerogativă exclusivă a autorității legislative, în lumina dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție.” (Decizia Curții nr. 681 din 31 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 662 din 16 septembrie 2011). Susține că legiuitorul a urmărit, prin art. II al legii supuse examinării, o reparație cu privire la interdicția discriminatorie impusă de către Guvern pietelor agroalimentare.

14. Cu privire la încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituția României, republicată, apreciază că principiul legalității impune obligația ca normele adoptate să fie precise, clare și previzibile. În acest context, reține că instanța de control constituțional a statuat în jurisprudența sa că orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că legea trebuie să fie suficient de precisă și clară pentru a putea fi aplicată, conducând la caracterul de *lex certa* al normei (se invocă, în acest sens, spre exemplu, deciziile Curții Constituționale nr. 189 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 5 aprilie 2006, nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, sau nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012). Totodată, se reține că, prin Decizia nr. 733 din 10 iulie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 631 din 3 septembrie 2012, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra aspectelor privitoare la lipsa de claritate și previzibilitate în sensul că acestea „nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci vizează în fapt probleme de aplicare a legii”, aceste dispoziții neîntrând în sfera de competență a Curții Constituționale, ci în competența exclusivă a Parlamentului de a interveni pe calea unor amendamente legislative, pentru a asigura ordinea juridică necesară. În aceste condiții, se susține că Parlamentul, în calitate de unică autoritate legiuitoare, a adoptat actul normativ în mod legitim și asumat, conform Constituției, principiul legalității stând la baza oricăror acte adoptate de acest organ reprezentativ.

15. **Președintele Senatului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

16. **Obiectul controlului de constituționalitate** îl constituie dispozițiile Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2019 privind modificarea unor acte normative și stabilirea unor măsuri în domeniul agriculturii, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare (PL-x nr. 18/2020), care a fost adoptată de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, la data de 10 noiembrie 2020, și care au următorul conținut:

Art. I. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 78 din 18 decembrie 2019 privind modificarea unor acte normative și stabilirea unor măsuri în domeniul agriculturii, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.031 din 23 decembrie 2019, cu următoarele modificări:

1. La articolul I, alineatul (1) al articolului 10 se modifică și va avea următorul cuprins:

(1) *În vederea accesării fondurilor europene aferente plăților pe suprafață, utilizatorii de pajiști, persoane fizice și juridice, în calitate de proprietari și/sau deținători legali ai dreptului de utilizare a terenului, au obligația ca anual să asigure încărcătura minimă de 0,3 UVM/ha, în oricare din zilele perioadei de pășunat, ori cosirea cel puțin o dată pe an a vegetației. Începând cu data de 1 ianuarie 2022 este obligatorie aplicarea amenajamentului pastoral.*

2. La articolul VI, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins:

(6) *În termenul prevăzut la alin. (5) persoanele care au aplicat mecanismul plății defalcate a TVA care nu au deschis la Trezoreria Statului contul prevăzut la art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare, vor comunica unității Trezoreriei Statului contul curent deschis la o instituție de credit în care se transferă sumele respective. În cazul în care aceste persoane nu comunică informații privind contul curent deschis la instituția de credit, în baza unei liste a acestor persoane furnizate de Trezoreria Statului, organul fiscal solicită, în termen de 10 zile de la data primirii listei de la Trezoreria Statului, titularilor de cont aceste informații, pe care le transmite unităților Trezoreriei Statului în vederea transferului sumelor.”*

Art. II. — Pe durata stării de alertă, piețele agroalimentare în spații închise, târgurile, bălciurile, piețele mixte și volante, tâlcocurile, așa cum sunt definite potrivit dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 348/2004 privind exercitarea comerțului cu produse și servicii de piață în unele zone publice, cu modificările și completările ulterioare, își vor putea continua activitatea, cu respectarea restricțiilor referitoare la distanțarea socială și a măsurilor de protecție sanitară.

17. În motivarea obiecției de neconstituționalitate, se susține că prevederile legii criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3), potrivit căruia România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989, și sunt garantate, și alin. (5) privind principiul securității juridice, în componenta sa referitoare la calitatea legii, ale art. 61 alin. (2) care consacră principiul bicameralismului și ale art. 75 referitor la sesizarea Camerelor.

18. În vederea soluționării prezentei obiecții de neconstituționalitate, Curtea va proceda la verificarea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a acesteia, prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sub aspectul titularului dreptului de sesizare, al termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și al obiectului controlului de constituționalitate. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, iar cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează a fi cercetate în ordinea menționată, constatarea neîndeplinirii uneia având efecte dirimante și făcând inutilă analiza celorlalte condiții (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 67 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 din 13 martie 2018, paragraful 70, sau Decizia nr. 385 din 5 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 488 din 13 iunie 2018, paragraful 32).

19. Sub aspectul titularului dreptului de sesizare, Curtea reține că obiecția ce formează obiectul Dosarului nr. 2175A/2020 îndeplinește condițiile de admisibilitate, prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție, aceasta fiind formulată de Guvernul României, sub semnătura prim-ministrului, care are dreptul de a sesiza Curtea Constituțională pentru exercitarea controlului de constituționalitate *a priori*.

20. Cu privire la termenul în care poate fi sesizată instanța de control constituțional, Curtea reține că Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2019 privind modificarea unor acte normative și stabilirea unor măsuri în domeniul agriculturii, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare a fost adoptată, în procedură de urgență, de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, la data de 10 noiembrie 2020, a fost depusă la secretarul general pentru exercitarea dreptului de sesizare cu privire la constituționalitatea legii la aceeași dată, a fost comunicată Guvernului, fiind înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/6.059 din 12 noiembrie 2020, și, apoi, trimisă la Președintele României pentru promulgare, la data de 12 noiembrie 2020. Obiecția de neconstituționalitate a fost trimisă Curții Constituționale prin poșta electronică la data de 27 noiembrie 2020 și înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 7.704 din 27 noiembrie 2020. Ulterior, sesizarea în original a fost transmisă Curții Constituționale în plic și a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 7.704 din 3 decembrie 2020. Potrivit art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, „În vederea exercitării dreptului de sesizare a Curții Constituționale, cu 5 zile înainte de a fi trimisă spre promulgare, legea se comunică Guvernului, Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și Avocatului Poporului și se depune la secretarul general al Camerei Deputaților și la cel al Senatului. În cazul în care legea a fost adoptată cu procedură de urgență, termenul este de două zile.” Așa cum a reținut Curtea la paragraful 70 al Deciziei nr. 67 din 21 februarie 2018, precitată, o sesizare a Curții Constituționale (i) va fi întotdeauna admisibilă dacă se realizează în interiorul termenelor legale de 5 zile, respectiv 2 zile, prevăzute de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, (ii) va fi admisibilă după depășirea termenului legal prevăzut de Legea nr. 47/1992, în interiorul termenelor de promulgare de 20 de zile, respectiv 10 zile, prevăzute de art. 77 alin. (1) și (3) din Constituție, însă condiționat de nepromulgarea legii, (iii) va fi admisibilă în ipoteza întreruperii termenului de promulgare, ca urmare a formulării în prealabil a unei alte sesizări de neconstituționalitate, doar dacă s-a realizat în interiorul termenului de promulgare de 20 de zile, respectiv de 10 zile, pe care titularul sesizării l-ar fi avut la dispoziție ipotetic, dacă nu ar fi intervenit cazul de întrerupere a procedurii promulgării. Dimpotrivă, dacă nu sunt întrunite condițiile cu privire la termenele stabilite de lege și de Constituție, sesizarea Curții va fi respinsă ca inadmisibilă. Având în vedere că legea

criticată a fost trimisă la promulgare la data de 12 noiembrie 2020, iar Curtea Constituțională a fost sesizată prin poșta electronică, sesizarea fiind înregistrată prima dată la Curtea Constituțională la data de 27 noiembrie 2020, se constată că obiecția a fost formulată cu depășirea termenului legal prevăzut de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, însă în interiorul termenului de promulgare de 20 de zile, prevăzut de art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție, aspect ce se încadrează în a doua ipoteză din paragraful 70 al Deciziei Curții nr. 67 din 21 februarie 2018.

21. Sub aspectul obiectului sesizării, Curtea reține că aceasta vizează Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2019 privind modificarea unor acte normative și stabilirea unor măsuri în domeniul agriculturii, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare, adoptată de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, la data de 10 noiembrie 2020, și care nu a fost promulgată de Președintele României.

22. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, republicată, cu modificările și completările ulterioare, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

23. Analizând temeiurile constituționale invocate în susținerea sesizării de neconstituționalitate, precum și motivarea obiecției formulate, Curtea observă că autorul acesteia formulează atât critici de neconstituționalitate extrinsecă, ce vizează încălcarea principiului bicameralismului prin raportare la prevederile art. 61 alin. (2) și ale art. 75 din Constituție, pe de o parte, și încălcarea principiului cooperării loiale între autorități prin raportare la prevederile art. 1 alin. (3) și (5) din Legea fundamentală, pe de altă parte, cât și critici de neconstituționalitate intrinsecă prin raportare la prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa referitoare la calitatea legii, precum și cu referire la principiul securității raporturilor juridice, din perspectiva unicității reglementării în materie.

24. **Examinarea criticilor de neconstituționalitate extrinsecă** privind încălcarea prevederilor art. 61 alin. (2) și ale art. 75 din Constituție impune analiza parcursului legislativ al legii și compararea formelor pe care le-a avut de la momentul inițierii și până la momentul adoptării, pentru a identifica dacă s-au realizat intervenții de natură să încalce principiul bicameralismului.

25. În aceste condiții, examinând procesul legislativ de adoptare a legii criticate, Curtea reține că forma inițiatorului (Guvernul României) a avut ca unic obiect de reglementare aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2019, în conținutul său regăsindu-se un articol unic: „*Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 78/2019 privind modificarea unor acte normative și stabilirea unor măsuri în domeniul agriculturii, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare.*”

26. În Expunerea de motive a propunerii legislative, în secțiunea „*Schimbări preconizate*”, la pct. 1 s-a reținut că „*Având în vedere situația actuală prezentată anterior, se impune a se prelungi termenul de la care devine obligatorie aplicarea amenajamentului pastoral, respectiv începând cu anul 2021, fapt ce conduce la modificarea prevederilor art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2013 în regim de urgență, astfel: «Art. 10. — (1) În vederea accesării fondurilor europene aferente plăților pe suprafață, utilizatorii de pajiști, persoane fizice și juridice, în calitate de proprietari și/sau deținători legali ai dreptului de utilizare a terenului, au obligația ca anual să asigure încărcătura minimă de 0,3 UVM/ha, în oricare din zilele perioadei de pășunat, ori cosirea cel puțin o dată pe an a vegetației. Începând cu anul 2021 este obligatorie aplicarea amenajamentului pastoral.»*”, iar la pct. 3 s-a reținut că „*În vederea compatibilizării cu acquis-ul comunitar în*

domeniu, ca urmare a scrisorii Comisiei Europene nr. C(2018) 7121 final din 8 noiembrie 2018 de punere în întârziere în cauza 2017/2180 — având ca obiect incompatibilitatea cu dreptul UE a sistemului de plată defalcată a TVA în aplicare de la 1 ianuarie 2018, se impune eliminarea mecanismului plății defalcate a TVA. Prin abrogarea Ordonanței Guvernului nr. 23/2017 privind plata defalcată a TVA, cu modificările și completările ulterioare, dispar obligațiile operatorilor economici de gestionare a acestui mecanism. Executarea silită a sumelor existente în contul de TVA se va aplica în mod corespunzător de către instituțiile de credit, în limita sumei totale a obligațiilor bugetare, astfel cum aceasta este individualizată în adresa de înființare a popririi”.

27. Așa cum rezultă din fișa actului normativ de pe pagina de internet a Senatului, propunerea legislativă a fost înregistrată la Senat, în calitate de Cameră de reflecție, iar la data de 4 februarie 2020, propunerea legislativă a fost prezentată în Biroul permanent al Senatului, ca primă Cameră sesizată, cu nr. L17 din 4 februarie 2020, fiind trimisă pentru raport la Comisia pentru buget, finanțe, activitate bancară și piață de capital, cu termen stabilit la data de 6 februarie 2020, și, pentru aviz, la Comisia pentru agricultură, industrie alimentară și dezvoltare rurală, cu termen stabilit la data de 5 februarie 2020, fără a se primi însă avizul solicitat. La data de 5 februarie 2020, propunerea legislativă a primit raport de admitere fără amendamente de la Comisia pentru buget, finanțe, activitate bancară și piață de capital. Propunerea legislativă a fost adoptată de Senat la data de 10 februarie 2020, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituție, după care a fost transmisă, spre dezbateră, Camerei Deputaților.

28. Ulterior, forma adoptată de Senat a fost transmisă spre dezbateră Camerei Deputaților, unde a fost înregistrată la data de 17 februarie 2020. La data de 25 februarie 2020 a fost primit aviz favorabil, cu amendamente, de la Comisia pentru învățământ, știință, tineret și sport, la data de 3 martie 2020 a fost primit aviz favorabil de la Comisia pentru administrație publică și amenajarea teritoriului, iar la data de 10 noiembrie 2020 a fost primit raport comun favorabil de la Comisia pentru buget, finanțe și bănci și Comisia pentru agricultură, silvicultură, industrie alimentară și servicii specifice (cu zece amendamente admise și două amendamente respinse). În raportul comun (favorabil) asupra proiectului de Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2019 privind modificarea unor acte normative și stabilirea unor măsuri în domeniul agriculturii, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.031 din 23 decembrie 2019, cu următoarele modificări și completări:”, la pct. 4 din anexa 1 la raport „*La articolul I, alineatul 1 al articolului 10 se modifică și va avea următorul cuprins: „(1) În vederea accesării fondurilor europene aferente plăților pe suprafață, utilizatorii de pajiști, persoane fizice și juridice, în calitate de proprietari și/sau deținători legali ai dreptului de utilizare a terenului, au obligația ca anual să asigure încărcătura minimă de 0,3 UVM/ha, în oricare din zilele perioadei de pășunat, ori cosirea cel puțin o dată pe an a vegetației. Începând cu data de 1 ianuarie 2022 este obligatorie aplicarea amenajamentului pastoral.”*”, iar la pct. 9 din anexa la raport „*La articolul VI, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins: (6) În termenul prevăzut la alin. (5) persoanele care au aplicat mecanismul plății defalcate a TVA care nu au deschis la Trezoreria Statului contul prevăzut la art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2002,*

republicată, cu modificările și completările ulterioare, vor comunica unității Trezoreriei Statului contul curent deschis la o instituție de credit în care se transferă sumele respective. În cazul în care aceste persoane nu comunică informații privind contul curent deschis la instituția de credit, în baza unei liste a acestor persoane furnizate de Trezoreria Statului, organul fiscal solicită, în termen de 10 zile de la data primirii listei de la Trezoreria Statului, titularilor de cont aceste informații, pe care le transmite unităților Trezoreriei Statului în vederea transferului sumelor”.

29. Dezbaterile asupra propunerii legislative au avut loc la data de 10 noiembrie 2020, aceasta fiind adoptată de Camera decizională — Camera Deputaților, cu amendamentele — menționate în paragraful anterior — propuse, în anexa 1 (punctele 2, 4 și 9) la Raportul comun favorabil, de către membrii Comisiei pentru buget, finanțe și bănci și ai Comisiei pentru agricultură, silvicultură, industrie alimentară și servicii specifice. La aceeași dată — 10 noiembrie 2020 — propunerea legislativă a fost depusă la secretarul general al Camerei Deputaților, în vederea exercitării dreptului de sesizare asupra constituționalității legii, iar la data de 12 noiembrie 2020 a fost trimisă Președintelui României, în vederea promulgării. La data de 27 noiembrie 2020, Guvernul a sesizat Curtea Constituțională cu privire la neconstituționalitatea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2019 privind modificarea unor acte normative și stabilirea unor măsuri în domeniul agriculturii, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare.

30. Având în vedere soluția legislativă introdusă de Camera Deputaților prin dispozițiile art. II din Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2019 privind modificarea unor acte normative și stabilirea unor măsuri în domeniul agriculturii, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare, autorul obiecției susține că în Camera decizională s-a realizat o intervenție de natură să încalce principiul bicameralismului, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

31. Curtea reține în acest sens că a dezvoltat, prin deciziile sale, o veritabilă doctrină a bicameralismului și a modului în care acest principiu este reflectat în procedura de legiferare. Astfel, principiul bicameralismului se reflectă nu numai în dualismul instituțional din cadrul Parlamentului, care este format din Camera Deputaților și Senat, ci și în cel funcțional. În același timp, ținând seama de indivizibilitatea Parlamentului ca organ reprezentativ al poporului român și de unicitatea sa ca autoritate legiuitoare a țării, Constituția nu permite adoptarea unei legi de către o singură Cameră, fără ca proiectul de lege/propunerea legislativă să fi fost dezbătut/ă și de către cealaltă Cameră (Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 13 aprilie 2017, paragraful 53, Decizia nr. 679 din 30 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.046 din 9 noiembrie 2020, paragrafele 30—36).

32. Ca urmare, dezbaterile parlamentare a unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative nu poate face abstracție de evaluarea acesteia în plenul celor două Camere ale Parlamentului. Așa fiind, modificările și completările pe care Camera decizională le aduce proiectului de lege sau propunerii legislative adoptate de prima Cameră sesizată trebuie să se raporteze la materia și la forma în care a fost reglementată de prima Cameră. Altfel, se ajunge la situația ca o singură Cameră, și anume Camera decizională, să legifereze, ceea ce contravine principiului bicameralismului (Decizia nr. 472 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 30 aprilie 2008, și Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, precitată, paragraful 53).

33. Curtea a stabilit două criterii esențiale pentru a se determina cazurile în care, prin procedura parlamentară, se încalcă principiul bicameralismului, și anume: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere. Întrunirea celor două criterii este de natură a afecta principiul care guvernează activitatea de legiferare a Parlamentului, plasând pe o poziție privilegiată Camera decizională, cu eliminarea, în fapt, din procesul legislativ, a primei Camere sesizate (Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, precitată, Decizia nr. 413 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010, Decizia nr. 1.533 din 28 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 905 din 20 decembrie 2011, Decizia nr. 62 din 7 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 3 martie 2017, paragraful 29, Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, precitată, paragraful 54, Decizia nr. 377 din 31 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 586 din 21 iulie 2017, paragraful 44, Decizia nr. 561 din 18 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 922 din 1 noiembrie 2018, paragraful 34, Decizia nr. 404 din 6 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 16 iulie 2019, paragraful 77, și Decizia nr. 154 din 6 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 398 din 15 mai 2020, paragraful 65). Stabilind limitele principiului bicameralismului, Curtea a apreciat că aplicarea acestui principiu nu poate avea ca efect deturnarea rolului de Cameră de reflecție al primei Camere sesizate, în sensul că aceasta ar fi Camera care ar fixa în mod definitiv conținutul proiectului de lege/prounerii legislative (și, practic, conținutul normativ al viitoarei legi), ceea ce ar avea drept consecință faptul că cea de-a doua Cameră, Camera decizională, nu ar mai avea posibilitatea să modifice ori să completeze legea adoptată de Camera de reflecție, ci doar posibilitatea să o aprobe sau să o respingă. Sub aceste aspecte este de netăgăduit că principiul bicameralismului presupune atât conlucrarea celor două Camere în procesul de elaborare a legilor, cât și obligația acestora de a-și exprima prin vot poziția cu privire la adoptarea legilor (Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, și Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, precitată, paragraful 55). Bicameralismul nu înseamnă că ambele Camere trebuie să se pronunțe asupra unei soluții legislative identice, astfel că în Camera decizională pot să existe abateri de la forma adoptată de Camera de reflecție, dar fără schimbarea obiectului esențial al proiectului de lege/prounerii legislative. A nega posibilitatea Camerei decizionale de a se îndepărta de la forma votată în Camera de reflecție ar însemna limitarea rolului său constituțional, iar caracterul decizional atașat acesteia ar deveni iluzoriu. S-ar ajunge astfel la un veritabil mimetism, în sensul că cea de-a doua Cameră s-ar identifica, în ceea ce privește activitatea sa legislativă, cu prima Cameră, neputându-se îndepărta în niciun fel de la soluțiile legislative pentru care a optat prima Cameră, ceea ce este contrar, până la urmă, chiar ideii de bicameralism. Prin urmare, nu se poate susține încălcarea principiului bicameralismului atât timp cât legea adoptată de Camera decizională se referă la aspectele principiale pe care le-a avut în vedere proiectul de lege/propunerea legislativă în forma sa însușită de Camera de reflecție. În acest sens, modificările aduse formei adoptate de Camera de reflecție trebuie să cuprindă o soluție legislativă care păstrează concepția de ansamblu a acesteia și să fie adaptate în mod corespunzător, prin stabilirea unei soluții legislative alternative/complementare care nu se abate de la forma adoptată de Camera de reflecție, în condițiile în care aceasta este mai cuprinzătoare sau mai bine articulată în cadrul

ansamblului legii, cu realizarea anumitor coroborări inerente oricărei modificări (Decizia nr. 765 din 14 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 134 din 21 februarie 2017, paragrafele 37 și 38).

34. Prevederile art. 75 alin. (3) din Constituție, folosind sintagma „*decide definitiv*” cu privire la Camera decizională, nu exclud, ci, dimpotrivă, presupun ca proiectul de lege/propunerea legislativă adoptat/ă de prima Cameră sesizată să fie dezbătut/ă în Camera decizională, unde i se pot aduce modificări și completări. Curtea a subliniat însă că, în acest caz, Camera decizională nu poate să modifice substanțial obiectul de reglementare și configurația inițiativei legislative, cu consecința deturnării de la finalitatea urmărită de inițiator (Decizia nr. 624 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 937 din 22 noiembrie 2016, Decizia nr. 89 din 28 februarie 2017, precitată, paragraful 56, și Decizia nr. 154 din 6 mai 2020, precitată, paragraful 66).

35. Așa fiind, modificările și completările pe care Camera decizională le aduce propunerii legislative adoptate de prima Cameră sesizată trebuie să se raporteze la materia avută în vedere de inițiator și la forma în care a fost reglementată de prima Cameră. Altfel, se ajunge la situația ca o singură Cameră, și anume Camera decizională, să legifereze în mod exclusiv, ceea ce contravine principiului bicameralismului (Decizia nr. 472 din 22 aprilie 2008, precitată, și Decizia nr. 62 din 7 februarie 2017, precitată, paragraful 28).

36. Legea este, cu aportul specific al fiecărei Camere, opera întregului Parlament, astfel că autoritatea legiuitoare trebuie să respecte principiile constituționale în virtutea cărora o lege nu poate fi adoptată de către o singură Cameră (Decizia nr. 1.029 din 8 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 23 octombrie 2008, Decizia nr. 3 din 15 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 29 ianuarie 2014, Decizia nr. 355 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 8 iulie 2014, paragraful 38, Decizia nr. 624 din 26 octombrie 2016, precitată, paragraful 39, Decizia nr. 765 din 14 decembrie 2016, precitată, paragraful 29, Decizia nr. 62 din 7 februarie 2017, precitată, paragraful 32, Decizia nr. 377 din 31 mai 2017, precitată, paragraful 48, Decizia nr. 404 din 6 iunie 2019, precitată, paragraful 79, și Decizia nr. 154 din 6 mai 2020, precitată, paragraful 67).

37. Analizând parcursul legislativ al legii criticate, comparând formele pe care aceasta le-a avut de la momentul inițierii și până la momentul adoptării, în raport cu susținerile autorului sesizării și având în vedere jurisprudența instanței de control constituțional în materie, Curtea constată că, în forma sa inițială, adoptată de Senat, propunerea legislativă cu titlul „Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2019 privind modificarea unor acte normative și stabilirea unor măsuri în domeniul agriculturii, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare” conținea un articol unic care avea ca scop aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2019 privind modificarea unor acte normative și stabilirea unor măsuri în domeniul agriculturii, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare. Curtea reține că o primă modificare a articolului unic, adoptată în Camera decizională — Camera Deputaților, este în sensul aprobării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2019 privind modificarea unor acte normative și stabilirea unor măsuri în domeniul agriculturii, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1031 din 23 decembrie 2019, cu modificările enumerate la punctele 1 și 2 ale art. I al legii și care privesc (i) pe de o parte, art. I al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2019, în sensul că la alin. (1) al art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajiștilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar

nr. 18/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din 13 mai 2013, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 86/2014, cu modificările și completările ulterioare, se prorogă termenul referitor la respectarea obligației implementării amenajamentelor pastorale, („*începând cu data de 1 ianuarie 2022*”), iar, (ii) pe de altă parte, art. VI al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2019, în sensul că, la alineatul (6) teza a doua, termenul de 10 zile [în care organul fiscal poate solicita titularilor de cont — care nu au deschis la Trezoreria Statului contul prevăzut la art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 146/2002, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dar au deschis un cont curent la o instituție de credit — informații cu privire la conturile deschise la o instituție de credit pe care le transmite unităților Trezoreriei Statului în vederea transferului disponibilului existent în soldul conturilor de TVA] se va calcula „de la data primirii listei de la Trezoreria Statului”, iar nu „de la data primirii solicitării de la Trezoreria Statului”.

38. Curtea reține că, deși modificările anterior menționate determină o deosebire de conținut juridic și, respectiv, o configurație semnificativ diferită între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului, acestea nu se abat de la scopul inițial al legii, de la concepția originară a actului normativ, în sensul de voință politică a autorilor propunerii legislative, aceea de a aproba Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 78/2019 privind modificarea unor acte normative și stabilirea unor măsuri în domeniul agriculturii, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare. Normele cu privire la care Camera Deputaților a operat modificări, în art. I punctele 1 și 2 al legii, privesc, pe de o parte, respectarea obligației implementării amenajamentelor pastorale, iar, pe de altă parte, compatibilizarea sistemului de plată defalcată a TVA, încadrându-se în obiectul de reglementare al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2019, ce urmează a fi aprobată prin legea criticată. Prin urmare, Curtea constată că, modificând și completând articolul unic al legii, prin reglementarea art. I punctele 1 și 2 din lege, Camera decizională a acționat în sfera sa de competență, în condițiile în care modificările operate nu se abat de la scopul urmărit de inițiatorul propunerii legislative, ci constituie expresia unei reglementări corespunzătoare cu finalitatea legii. Așadar, deși există diferențe de redactare între cele două forme ale legii adoptate de cele două Camere, Camera decizională și-a exercitat dreptul propriu de a aduce modificări dispozițiilor care au făcut obiectul inițiativei legislative. Așa cum a statuat Curtea prin Decizia nr. 624 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 937 din 22 noiembrie 2016, art. 75 alin. (3) din Constituție, atunci când folosește sintagma „*decide definitiv*” cu privire la Camera decizională, nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune ca proiectul sau propunerea legislativă adoptat/ă de prima Cameră sesizată să fie dezbătut/ă în Camera decizională, unde i se pot aduce modificări și completări.

39. Curtea constată însă că, din perspectiva respectării principiului bicameralismului, este discutabilă soluția legislativă introdusă în Camera Deputaților la art. II al legii, și anume dispozițiile potrivit cărora „*Pe durata stării de alertă, piețele agroalimentare în spații închise, târgurile, bălciurile, piețele mixte și volante, calciocurile, așa cum sunt definite potrivit dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 348/2004 privind exercitarea comerțului cu produse și servicii de piață în unele zone publice, cu modificările și completările ulterioare, își vor putea continua activitatea, cu respectarea restricțiilor referitoare la distanțarea socială și a măsurilor de protecție sanitară.*”

40. Astfel, din documentele privind inițierea și desfășurarea procesului legislativ în cauză, și anume propunerea legislativă depusă de inițiator împreună cu expunerea de motive, forma legii care a fost adoptată de Senat, ca primă Cameră sesizată,

și, respectiv, cea adoptată de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, Curtea constată, în acord cu susținerile autorului sesizării, că soluția legislativă din art. II al legii nu se regăsește în intenția de reglementare și în forma legii adoptate de Senat, formă care vizează exclusiv aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2019 privind modificarea unor acte normative și stabilirea unor măsuri în domeniul agriculturii, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare.

41. Curtea constată că soluția legislativă reglementată de dispozițiile art. II, nou-introdus în Camera decizională, ce privește activitatea piețelor agroalimentare în spații închise, a târgurilor, a bălciurilor, a piețelor mixte și volante, a talciocurilor pe durata stării de alertă, ca măsură având drept scop prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, nu are legătură cu contextul normativ vizat de inițiatorul propunerii legislative, context ce se limitează la aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2019 privind modificarea unor acte normative și stabilirea unor măsuri în domeniul agriculturii, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare. Așadar, Curtea constată că, prin introducerea art. II din lege, Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, modifică substanțial obiectul de reglementare și conținutul legii în raport cu forma inițiatorului adoptată de Camera de reflecție, formă care nu vizează stabilirea măsurilor ce se aplică pe durata stării de alertă pe teritoriul României pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19.

42. Întrucât completarea adusă de Camera decizională propunerii legislative adoptate de Camera de reflecție nu se raportează la materia avută în vedere de inițiator și la forma de reglementare aprobată de prima Cameră sesizată, Curtea constată că o singură Cameră, și anume Camera decizională, a legiferat în mod exclusiv, ceea ce contravine principiului bicameralismului. Așadar, Curtea constată că este întemeiată critica de neconstituționalitate extrinsecă formulată de autorul obiecției, având în vedere faptul că adăugarea în Camera decizională a dispozițiilor art. II din lege este de natură să determine o modificare de concepție a reglementării, contrară principiului bicameralismului, în sensul că reglementarea analizată nu mai este circumscrisă adoptării unor măsuri în domeniul agriculturii, precum și a unor măsuri fiscal-bugetare.

43. Prin urmare, Curtea constată că Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2019 privind

modificarea unor acte normative și stabilirea unor măsuri în domeniul agriculturii, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare este neconstituțională, în ansamblul său, întrucât încalcă prevederile constituționale ale art. 61 alin. (2) referitor la structura Parlamentului și ale art. 75 privind sesizarea Camerelor.

44. În aceste condiții, întrucât legea criticată este neconstituțională, în ansamblul său, Curtea reține că nu mai este cazul să examineze critica de neconstituționalitate extrinsecă ce vizează încălcarea principiului cooperării și colaborării loiale între autorități prin raportare la prevederile art. 1 alin. (3) și (5) din Legea fundamentală.

45. Totodată, în jurisprudența sa, Curtea a reținut că, în condițiile constatării neconstituționalității extrinseci a unei legi ce constituie obiectul controlului de constituționalitate *a priori*, nu se mai impune analiza celorlalte critici de neconstituționalitate formulate (Decizia nr. 58 din 12 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 205 din 13 martie 2020, paragraful 62, Decizia nr. 155 din 6 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 4 iunie 2020, paragraful 78, și Decizia nr. 679 din 30 septembrie 2020, precitată, paragraful 42). În aceste condiții, având în vedere jurisprudența constantă a Curții, Curtea nu va examina critica de neconstituționalitate intrinsecă formulată de autorul obiecției de neconstituționalitate.

46. În ceea ce privește efectele deciziei prin care Curtea, în cadrul controlului anterior promulgării, constată neconstituționalitatea unei legi în ansamblul său, iar nu doar a unor dispoziții din cuprinsul acesteia, Curtea reține că — în temeiul prevederilor art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală și având în vedere jurisprudența sa în materie — Parlamentului îi revine obligația de a constata încetarea de drept a procesului legislativ. Curtea a arătat în jurisprudența sa că situația determinată de constatarea neconstituționalității legii în ansamblul său are efect definitiv cu privire la acel act normativ, consecința fiind încetarea procesului legislativ în privința respectivei reglementări (Decizia nr. 619 din 11 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 6 din 4 ianuarie 2017, Decizia nr. 139 din 13 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 3 mai 2019, paragraful 88, și Decizia nr. 155 din 6 mai 2020, citată anterior, paragraful 79).

47. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecția de neconstituționalitate formulată de Guvernul României și constată că Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2019 privind modificarea unor acte normative și stabilirea unor măsuri în domeniul agriculturii, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare este neconstituțională, în ansamblul său.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 16 decembrie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII
Nr. 23 din 20 ianuarie 2021

MINISTERUL AFACERILOR INTERNE
Nr. 15 din 22 ianuarie 2021

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului sănătății și al ministrului afacerilor interne nr. 874/81/2020 privind instituirea obligativității purtării măștii de protecție, a triajului epidemiologic și dezinfectarea obligatorie a mâinilor pentru prevenirea contaminării cu virusul SARS-CoV-2 pe durata stării de alertă

În temeiul prevederilor art. 5 alin. (2) lit. d) și ale art. 13 lit. a) din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere dispozițiile art. 1 din anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 3/2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 13 ianuarie 2021, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acestora pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății și al art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

văzând Referatul de aprobare nr. VVV 572/20.01.2021 al Direcției generale asistență medicală, medicină de urgență și programe de sănătate publică din cadrul Ministerului Sănătății,

ministrul sănătății și ministrul afacerilor interne emit următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului sănătății și al ministrului afacerilor interne nr. 874/81/2020 privind instituirea obligativității purtării măștii de protecție, a triajului epidemiologic și dezinfectarea obligatorie a mâinilor pentru prevenirea contaminării cu virusul SARS-CoV-2 pe durata stării de alertă, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 435 din 22 mai 2020, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — Pe durata stării de alertă, în spațiile publice, spațiile comerciale, mijloace de transport în comun și la locul de muncă se instituie obligativitatea purtării măștii de protecție, în condițiile și cu respectarea Instrucțiunilor generale privind măsurile de igienă, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.”

2. În anexa „Instrucțiuni generale privind măsurile de igienă”, la capitolul I „Portul măștii”, punctul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„2. Măsuri generale:

Masca trebuie purtată în orice spațiu public, spații comerciale, mijloace de transport în comun și la locul de muncă, pe toată durata prezenței în aceste spații.

În funcție de evaluarea riscului, efectuată de medicul de medicina muncii al unității, pot exista unele excepții, astfel:

- a) angajatul este singur în birou;
- b) persoana suferă de boli care afectează capacitatea de oxigenare;
- c) persoana desfășoară activități fizice intense și/sau în condiții de muncă solicitante (temperaturi ridicate, umiditate crescută etc.);
- d) prezentatorii TV și invitații acestora, cu condiția respectării distanței de 3 metri între persoane;
- e) copiii cu vârsta mai mică de 5 ani.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Vlad Vasile Voiculescu

Ministrul afacerilor interne,
Lucian Nicolae Bode

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2021 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2021 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

